

Bevilling først kom frem, skete det ikke paa Beggjering fra den daværende Cultusminister. Det var Folkethinget, som tilbød Ministeren denne Bevilling, paa samme Maade som vi jo have seet Folkethinget i nærværende Session tilbyde den høitærede nuværende Cultusminister en Bevilling til Folkehøiskolerne, som han ikke synes at have interesseret sig saa overordentlig for at faae, men som han imidlertid har modtaget. Saaledes modtog ogsaa den daværende Cultusminister den Bevilling, der blev ham givet. Han søiede udtrykkelig til, at han modtog den under den Forudsætning, at der ikke paalagdes Ministeren nogen Forpligtelse til at bruge Bevillingen, men kun til at tage Sagen under nærmere alvorlig Overveelse, og han søiede endvidere til, at han, hvis denne nærmere alvorlige Overveelse, som det var hans Hensigt at anstille, førte til det Resultat, at han fandt det rigtigt at indføre saadanne Examinationscommissioner, vilde indbringe for Rigsdagen visse bestemte Poster, hvorved ikke blot Honorarerne bleve fastsatte, men hvorved ogsaa den hele Ordning kunde træde klart og tydeligt frem. Efterat han paa denne Maade havde modtaget Bevillingen, er det saavidt mig bekjendt, ganske vist, at der blev ført Forhandlinger med Forskjellige om Indførelsen af en saadan Commission. Hvorpaa disse ere strandede, derom skal jeg ikke kunne sige noget Nærmere, men saameget er vist, at Examinationscommissionen ikke er bleven indført, og at den endelige Beslutning i saa Henseende er ikke bleven tagen fra vedkommende Ministers Side. Efterat Bevillingen senere var kommen over paa en følgende Finantslov, er den derefter udtrykkelig bleven tagen tilbage af en følgende Cultusminister, som erklærede, at han ansaae det for en Sag, som ikke egnede sig til at afgjøres paa Finantsloven. Nu forekommer det mig altsaa, at man herefter egentlig ikke kan paaberaabe sig, hvad der tidligere er passeret med Hensyn til denne Bevilling, der nu atter er fremkommen; man kan ikke paaberaabe sig den sidstnævnte Cultusminister, som netop har erklæret, at han ikke ansaae det for en Sag, som henhørte under Finantsloven, og man kan heller ikke paaberaabe sig den tidligere Cultusminister, idet han jo var af den

Formening, at, hvis Sagen skulde sættes i Gang — hvorom der ikke forelaa nogen endelig Beslutning — burde der forelægges Rigsdagen en bestemt Plan, saa at man kunde see, hvad det var, man vilde komme til. — Til Alt, hvad jeg her har anført, kommer endnu en Ting, som jeg ikke kan undlade at omtale, nemlig den, at der jo sidder en af Regjeringen nedsat Kirkecommission samlet, og at det er bekjendt, at denne Kirkecommission har efter Forslag af et af sine Medlemmer taget netop dette Spørgsmaal under Behandling og har henviist det til et af den nedsat Udvalg. Det forekommer mig vel at kunne synes noget paafaldende, at den høitærede Cultusminister under disse Omstændigheder ikke har troet at burde afvente, hvorledes Kirkecommissionen vilde ytre sig om Sagen, men har meent at burde fremskynde dennes Afgjørelse og saa at sige forud affære denne Commission, paa hvis Udtalelser det dog maa antages, at Regjeringen sætter høi Pris, Gehør i denne Henseende. Jeg har ikke kunnet forklare mig dette anderledes, end at mulig den høitærede Cultusminister, dengang han fremkom med Forslag om Bevillingen, ikke har været bekjendt med, at denne Sag vilde blive tagen under Behandling i Kirkecommissionen, og at det derfor nu, efterat han er bleven bekjendt dermed, i Virkeligheden er hans Hensigt ikke at benytte Bevillingen, hvis den maatte blive ham givet, inden han har hørt, hvad Kirkecommissionen har at sige om Sagen. Og, hvis det skulde være den høitærede Cultusministers Tanke, hvis det skulde fremgaae af den Erklæring, som jeg haaber, han vil give desangaaende, vil unegtelig min Stilling til dette Spørgsmaal blive noget anderledes. Jeg vil da finde det noget mindre betænkeligt, om der blev en saadan Bevillingspost staaende, idet jeg da forud kunde vide, at den for det Nar, for hvilken den er givet, ikke vilde faae nogen praktisk Betydning, og idet jeg tillige vilde være sikker paa, at det Principspørgsmaal, hvorom det dreier sig, vilde komme under en fornyet Overveelse. Det kan jo heller ikke være Andet, end at det, som Kirkecommissionen i sin Tid maatte ville udtale angaaende denne Sag, ganske vist maa udøve en høi Grad af